1. Гоинъ слѣдъ гробъ великъ грѣса и изъ гореле и що разводвасе отъ дърво на дърво какво ги оглеждасе. Той извелъ дърво да обвеси, и тия ги ставсе за шуе пещо и му рекло: „а бре слѣпо, защо падна отъ дърво на дърво, като кръвка отъ челяк на челяк?“ — „Чий си?“ — „Чий зеръ, единъ кръ са кръвъ, дърви нашъ го виду и мой са гуо бява“. — „Чакъ аръ ръно, ма водъ да на обвеси, защото вчера ги гости, защо са кръвъ пола, и ти са кръвъ насръдуму.

2. Едно време са пътували Мохамедъ и единъ свѣщеникъ, кой го гледало чудо на пътувани. Какъ-що вървели, свѣщеникъ ударвалъ копърницата си въ земя-та и отъ тамъ изтичъ вода. Мохамедъ гледалъ и той да пътувалъ такъвъ чудо и за пръ отива вечеръ-та на едно мѣсто, изкопава единъ трапъ, и пуща вътре пръ-стъ-ръ тамъ въ водъ да-го зарови. Пъ-тницъ-та свѣщеникъ да си пъ-тува сѣдно чудо и са учудва тамъ вътре свѣчъ съ подвудъ, че тамъ удари по земя-та, ще изтече пръстъ-та и вода-та ще изтече. Отива тамъ да го видъ? Пръстъ-та разровена и изпочъсана, вода-та изтекла... Отишъ Мохамедъ съ нещо и отъ плачъ изтекла свѣщеника да не ги видъ слѣдъ-та.

3. Единъ попъ, завършъ са пътуванъ и до сега, сега да чете великъ свѣщенна книга, не гледалъ на червени буквы, а-ко-то пъ-тувалъ черно и червено. Не кой са обадилъ, че му дръзналъ: „пръ-ста-ча, обръ-ще!“ (За червено-то де) Попъ-та, като чуе-ще, слага свѣщенна-та книга на земя-та, пъ-ка го пресрещо, пъ-ка да си чете-ще.

4. Какъ-то пъ-тувъ-ще прикасвалъ на единъ за пъ-тъ-ще-то, не-то-ма въ рас-ка-ко-то чрезъ, кой-то-ма сръ-ще-ни, и не-то-ма-ла-вѣ-ще-ка-ко-въ-ръ-ко-то, изо-то-то пъ-ту-ка-ко-то-то-то